

Tölgyesi Lívía: Vándorszív

Bűvös Bükknek kies tája:
öreg bükkös büszke bája,
igéző az erdő csendje,
Óserdőnek hívó öle.

Régmúlt idők ősi jussa,
avar sáncok, romok nyoma,
barlang falán víz ereje,
forrás mélyén hős igéje.

Vándor lába túr avarba,
kémlél körbe, merre sorsa?
Anno ősök, tudja, jöttek,
magot hoztak, vadat űztek.

Farkas nyomán, hiúz árnyán,
gazdag zsákmány boldogságán,
otthont leltek, tanyát vertek,
Barlang mélyén szarvast ettek.

Megidéztek szellem szárnyán,
holló madár erős hangján,
eleiknek merész tettét,
eltáncolták mind a regét.

Szikla tövén csontok halma,
Letűnt idők híre-hamva,
Lemenő nap bíbor fénye,
Vándort hív most estebédre.

Bokrok hűse, rét illata,
várja őt a Bükk-fennsíkra,
friss szamócás Nagymezőre,
vadvirágok tengerébe.

Ritkán látott: bajuszvirág,
légybangó és bábakalács,
töbrök alján sárkányfüve;
örül most a Vándor szíve.

Hallja mének nyihogását,
csipkés-kúti paták zaját...
vándorszíve nagyot dobban,
ittthon van ő, Örömhonban.

Bűvös Bükknek kies tája,
öreg bükkös büszke bája,
Óserdőnek óvó csendje,
utat nyit, ha Vándor jöve.

2017. április 13.